

Kapitola desátá

Když se Alicia probudila na nemocničním pokoji, Chuck u ní seděl a držel ji za ruku. Nick stál nenápadně v rohu u dveří.

„Zlatíčko, měl jsem strach!“ „No to já taky,“ řekla potichu. Byla slabá. Pomalu se rozhlížela po pokoji. Žilou jí pouštěli umělou výživu a do nosu jí hadičky přiváděly kyslík. Navíc na hrudi měla připevněný přístroj, který monitoroval tlukot jejího srdce a funkci plic.

„Alí, proč jsi mi neřekla, že jsi v jináči?“ Začal Chuck s výslechem. „Ani nevím, že s někým chodíš, co je to s tebou?!“ Alicia trhla hlavou: „Že jsem co?“ „Jsi těhotná. Čtvrtý týden,“ odpověděl Chuck.

Nick jen vzadu kroutil hlavou, jak necitlivě ji bombarduje, sotva přišla k sobě.

Alicia se opatrně posadila. „To je vtip? Beru ty nejdražší prášky na trhu, to je absurdní.“ „Viděl jsem ultrazvuk. Takže jsi to nevěděla? Proč jsi mi lhala? Kdo je otec?“

„Tak dost!“ Zastavil ho Nick v křížovém výslechu. Teprve teď si ho Alicia všimla. „Na otázky bude času dost, teď ji nech v klidu odpočívat. Neslyšels, co říkal doktor? Že musí být v klidu? Je zázrak, že se z toho dostala.“ Chuck se na něj škaredě podíval a odešel na chodbu.

Když byl pryč, Nick zaujal jeho místo na židli vedle postele a chytil Aliciu za ruku. Zahleděl se jí do očí. Uronila slzu: „Takže my budeme mít děťátko?“ „Jo,“ dojal se Nick. „Malý miminko,“ a Alicia si ho k sobě přitiskla. Nick ji vděčně objal a ona plakala štěstím. Špatné ráno bylo zapomenuto. Políbil ji na čelo. Bylo mu jedno, že se Chuck dívá přes sklo do pokoje. Políbili se z čisté lásky. Nemysleli na budoucnost, o které věděli, že bude drsná. Nemysleli na minulost, ta už byla zapomenuta. Milovali se tady a teď a právě čekali dítě. Plod jejich zakázané lásky.

„Celej svůj mizernej život toužím po dítěti a ty mi ho dáš, moje sladká Alicio.“ „Odpusť mi to ráno, já...chovala jsem se k tobě hnusně.“ „Nedělej si starosti, já jsem si to zasloužil. Všechno byla moje chyba,“ objal ji znovu a pevněji. „Konečně vím, co mi je. Nechápu, že jsem to jako ženská nepoznala. Nenapadlo mě to,“ pousmála se. „Jsem rád, že je to tohle a ne nic vážného. Tvoje nevolnosti mi byly podezřelý od začátku.“ „Nicku, promiň mi to, já přísahám, že беру prášky. Ty nejlepší.“ „Pssst, teď se tím netrap. Z ničeho tě neobviňuju. Však my to nějak zvládneme.“ „Děkuju za všechno, Nicku.“ „Nemáš zač, to já jsem tvým dlužníkem,“ políbil ji na čelo.

Dosáhl hvězdné kariéry, splnil si své chlapecké sny. Získal bohatství, díky kterému si mohl dovolit to nejšpičkovější vybavení, luxusní dům i vysněný vůz. Procestoval na čtyřicet zemí světa. S kolegy založil charitativní organizaci, která pomáhala lidem stíženým přírodní katastrofou postavit se znovu na nohy. Ale teprve teď se mu otevřela cesta ke skutečnému štěstí. V posledních letech se plácal ode zdi ke zdi. S maskou bezcharakterního sobce, který chtěl jednoduše přežít. Ale nyní jeho život nabral ten správný směr.

„Teď tě nechám, jsi unavená. Musíte odpočívat.“ Alicia se pousmála: „Přijdeš za mnou?“ „Zítra. Dnes už asi ne.“ „Budu tě čekat.“ a přidrželi se za ruce. Nick se usmál, pohladil ji po bříšku a odešel.

Alicia si též pohladila bříško. *Tak těhotná.* Pomyslela si s úsměvem. *Třeba nás to s Nickem konečně spojí. Dítě. Ani ve snu by mě nenapadlo, že v třiadvaceti budu máma. Snad už konečně Nick půjde do sebe a přestane s tím plácáním se mezi mnou a svojí ženou. Co teď*

asi udělá? Půjde za ní a řekne jí pravdu? Miluje mě. Pousmála se. Bude to dobré. Tohle je nový začátek. Nick, já a naše dítě budeme navždy spolu. Cítím to.

Chuck jel sám domů taxíkem. Celou cestu byl zamyšlený. Jak se mu před očima mihotaly vysoké palmy, tak v jeho mysli kmitaly vzpomínky na poslední událost.

Asi kilometr před domovem si vystoupil, aby se mohl projít na čerstvém vzduchu a přemýšlet. Scházel poklidnou vilovou čtvrtí. Šepot přímořského větru ho však rozčiloval.

Tak těhotná. Ještě teď ji vidím jako tu malou holku, který jsem ošetřoval odřený kolena. Léčil jsem její rány, který jí způsobil ten hajzl Jacques. Sakra, furt ji živě vidím v koupelně s žiletkou v ruce... Stál jsem při ní pokaždý, když potřebovala. A jak se mi odvděčila? Uhnala si bastarda s chlapem, kterýho sotva zná! Zradila mě. Zradila naše přátelství. Zradila moje upřímný city k ní. Měl jsem ji líp chránit. Říkal si Chuck vnitřním hlasem a příležitostně kopal do kamínků šterku na cestě. Ale jak do toho všeho zapadá Nick? Jak se k sobě měli... Co když on...kruci, na to nechci ani pomyslet, to je nemožný! Vypadalo to tak slibně, když se ke mně zase vrátila z té pošahaný Evropy. Dalo mi tolik úsilí, aby se vrátila. Moje Alicia. Proč by mi ji měl vzít můj nejlepší kámoš? To ne, to by mi aspoň jeden z nich řekl. Uhnala si to s nějakým cizím chlapem. Nejlepší by bylo, kdyby se to dítě nenarodilo!

Když Nick přijel domů, měl výjimečně veselou náladu. Dokonce si při svlékání bundy pískal.

„Dnes jsi doma brzy,“ konstatovala Anna, která ležela v obýváku na gauči zabalená v dece a prohlížela si časopis. „Dnes jsme to zapíchli brzo.“ „Měl jsi mi zavolat, Carmen by ti uvařila oběd.“ Nick si přisedl na gauč. „To je v pohodě, dal jsem si minutku v nemocnici. Co to čteš, nějakou drbnu?“ „Jo, ale spíš si prohlížím obrázky.“

Pak se Anna zamyslela: „Co jsi dělal v nemocnici?“ Zarazil se. „No... Vezli jsme tam s Chuckem Aliciu.“ „Cože? Snad se nic vážného nestalo!“ „Jo, totiž ne. Volala Chuckovi, že jí je špatně a našli jsme ji u ní doma v bezvědomí. V nemocnici se ukázalo, že je těhotná.“ „Opravdu?“ Podivila se. „Čtvrtý týden,“ řekl hrdě. „To je skvělé. Nevěděla jsem, že má stálého přítele.“ „No, to já taky ne,“ odvrátil pohled.

„Ale mrzí mě to kvůli Chuckovi. Vždycky měl pro ni slabost.“ Dodala. „To je směšné, Chuck a Alicia?“ „Proč ne? Chuck je báječný chlap a znají se dlouho. Myslela jsem si, že po rozvodu se Samanthou začne chodit s ní, když o ní pořád básnil. Bylo nečekané, když si najednou vzal tu Berenice, či jak se jmenuje. Vždycky jsem si myslela, že má rád Aliciu.“ „Vůbec, jsou jen přátelé. Alicia by s ním nikdy nechodila,“ kroutil hlavou. „Ty žárlíš?“ „Jako na koho, na Chucka? Ale prosím tě.“ Zasmál se ironicky. „Nicku, posloucháš se? Ty žárlíš.“ Nick si vydechl. „Jen říkám, co mi řekla Alicia. Už jsem se jí na to ptal, taky jsem si vždycky myslel, že ti dva spolu něco mají, ale teď už vím, že jsou jen a jen přátelé. A teď mě omluv, půjdu si dát sprchu,“ a odešel po mramorových schodech nahoru.

„Ale jistě,“ hlesla Anna a uronila slzu.

Alicia strávila první noc v nemocnici velmi klidně. Odpočinula si a ráno se do sytosti najedla. Lékaři ji odpojili z přístroje na výměnu kyslíku i z přístroje, který snímal její puls. Zbývala jen umělá výživa, po které měla baculatější tváře. Byla velmi spokojená.

Po snídani ji navštívil kamarád Chuck. I přes jeho včerejší unáhlenou reakci ho přivítala s úsměvem a vřelým objetím.

„Dnes vypadáš moc dobře,“ řekl Chuck a přisedl si k ní. „Jen záříš.“ „Jo, starají se tu o mě a o malé dobře. Zvláštní, že? Na dítě jsem nemyslela a ani nechtěla myslet řadu let. A teď ze mě bude máma,“ říkala spokojeně. Chuck ale nebyl příliš nadšený. „Zlatíčko, podívej, neber si to nijak zle, ale seš si jistá, že to zvládneš?“ Alicia se zarazila. „A proč myslíš, že bych neměla?“ „Jsi mladá, máš kariéru před sebou. Sama jsi někdy ještě dítě.“ „Moje máti mě měla ve dvaceti. Dřív to tak bylo normální a lidi to zvládali.“ „Jo, jenže to na to byli dva.“ Alicia se odmlčela a zesmutněla. „Kam tím míříš, Chucku?“ „Co jednou řekneš svému dítěti, když se tě zeptá na svého otce? Nevím, poznala jsem ho někde v baru?“ „To je moje věc, Chucku. Svý dítě zvládnou vychovat sama. Navíc jsem mladá, na světě je spousta chlapů, kteří mají rádi děti. Někoho si najdu.“

„Například Nicka?“ „O čem to mluvíš?“ Podivila se. „Včera jsem dobře viděl, jak se k sobě máte.“ „Jsme přátelé, měl o mě strach.“ „Řekl bych, že za ten měsíc jste se sblížili až moc!“ „Měl o mně starost!“ Oplatila mu stejným tónem. „Ale no tak, nehraj to na mě. Pozoruju vás nějaký tejdén a dobře vidím, jak se na sebe díváte. Nevím, co si od toho vašeho sblížení slibuješ a ani to nechci vědět, ale jestli si myslíš, že Nick kvůli tobě opustí svou ženu, tak to se pořádně pleteš! Nick je kurevník, aby si hvízdal, nakecá ti cokoli, jen aby dosáhl svého. Ale pak tě opustí stejně jako ty před sebou a ty další po tobě! Ale Annu neopustí nikdy. Jednou jsou manželé a nerozdělí je nikdo.“ Alicia uronila slzu. „Co si myslíš, ty huso, že si přijedeš a rozbiješ vztah, kterej trvá přes deset let? Myslíš, že před sebou to ještě žádná nezkusila? To víš, že zkusila a akorát ze sebe udělala krávu! Nechcu bejt k tobě krutej, jen ti říkám, jak se věci mají. Znáám Nicka hromadu let. Ať už se mezi váma děje cokoli, zastav to zavčasu.“

„A co mám teda podle tebe dělat?“ Říkala zoufale a slzy jí stékaly po tvářích. „To dítě tě akorát přivede do neštěstí. Až přijde čas, najdeš si skvělýho chlapa a budeš mít spoustu dětí. Ale teď na to nejsi připravená. Uživej si života. Právě nastartovalas kariéru. S břichem budeš těžko každéj večer skákat na pódiu. A co potom, až budeš cestovat po světě? Každéj den v jiným městě. Myslíš, že budeš mít na to dítě čas? Užij si svou slávu, cestuj, poznej spoustu skvělých lidí. Bav se. Splň si svý sny. Pak se usaď a měj čas na děti. Věnuj se jim a trav s nimi spousty a spousty času. Já vím, o čem mluvím, Ali. Když jsme prorazili, měl jsem na krku ženu a ročního syna. Ze začátku všechno vypadalo jednoduše, ale tři čtvrtě roku strávenýho v tourbuse o osmi lidech se na vztahu podepíše. A když dítě brečí už pátou noc v řadě, že mu rostou zuby, pochopitelně sou všichni nasraní. A v tý kapele se to projeví. Nebuď hloupá. Nekaz si život, dokud nemusíš.“

„A co když jeho otce miluju?“ „To je další důvod, proč se toho dítěte zbavit. Bude ti toho parchanta připomínat celej život,“ odpověděl Chuck. „Ale co když je to dítě jedinej způsob jak všechno napravit?“ Neztrácela naději. „Dítě tvý problémy s partnerem nenapraví, naopak to bude ještě horší. Víám, co říkám. Vzal jsem si Berenice a pořídil si s ní dítě, abych zapomněl na to zlý, co bylo před tím. Chvíli to bylo krásný, ale jakmile ten obláček štěstí splaskne, to zlý je tu znova.“ Alicia plakala. „Nechci tě od toho odrazovat ani ti ubližovat, jen ti říkám, jak to je.“

Chuck viděl, že Aliciu zlomil. „Pojď ke mně, zlatíčko,“ objal ji. „Prostě jsem si myslela, že bych mohla být už konečně taky šťastná,“ přitiskla se k němu. „Neboj, jednou poznáš toho

pravýho, kdo si tě opravdu zaslouží,“ pohladil ji po vlasech. „Žádnéj pravej neexistuje.“ „Ale existuje. A možná je blíž, než si myslíš,“ a políbil ji na čele. Alicia zavřela oči, aby cítila jeho teplo. Její velký bratr, který jí imponoval vším, co dokázal, řekl nebo udělal.

Měl pravdu. Pomyslela si. Ještě jsem nevyzrála, jak bych mohla vychovávat dítě? Byl by to chudák. Jaké zkušenosti bych mu teď mohla předat? Jaké zázemí bych mu mohla vytvořit? To mě nenapadlo. Chuck ví, co říká. Nick Annu nikdy neopustí, i když říká, jak mě miluje. Jak jsem mohla být tak naivní? Kdyby mě opravdu miloval tak, jak říká, dávno by se s ní rozešel.

„Děkuju, Chucku,“ špitla. „Nemáš za co, broučku,“ a znova ji políbil na čele. V jeho náručí se cítila bezpečně. Dokonce přestala plakat. Držel ji a za žádnou cenu ji nepouštěl. Dosáhl svého cíle.

„Ehm, hm,“ vyrušilo je důrazné zachrmání. Alicia se Chuckovi vysmekla.

„Neruším?“ zeptal se Nick žárlivým tónem. Nějakou chvíli stál opřený ve dveřích. V pravé ruce svíral kytici rudých růží.

„Chucku, díky za návštěvu. Moc mi to pomohlo,“ řekla smutně. „Zase se zastavím,“ a políbil ji na rty. Chtěl vyjít, ale ve dveřích pořád stál Nick.

„Tak ty se zastavíš?!“ Řekl vyčítavě. „Moc by mě zajímalo, co na to říká tvoje žena, ty moralisto!“ „Uhni mi z cesty!“ křikl Chuck a prodral se ven z pokoje. Zavadil záměrně surově o Nickovo rameno. Ten se za ním zlostně ohlédl.

Ale pak se podíval na Aliciu a usmál se. Znovu mu zářily oči.

„Jak se daří, maličká?“ řekl něžně, když se posadil vedle. Podal jí kytici růží. „Děkuji, jsou nádherné. Ve stolku je váza.“ Nick vstal a šel napustit vodu z kohoutku naproti postele. „Doufám, že už je ti líp.“ „Jo, to jo. Lepší než včera.“ Nick položil pugét s vázou na noční stolek, který se nacházel vedle postele po pravé straně. Posadil se na židli a chytil svoji maličkou za ruku. „To rád slyším. Teď si tě budu rozmazlovat. Nemohl jsem ani dospat, představoval jsem si tolik možností, pak jestli to bude holčička nebo chlapeček... Tolik jsi mi udělala radost, úplně jsem pookřál!“ Usmál se s jiskrou štěstí v očích.

„Tím si nejsem tak jistá.“ Odvrátila pohled. Přemýšlela, jak mu šetrně sdělí své rozhodnutí. „Máš pochybnosti, to já chápu, ale neboj se, zvládneme to.“ „A jak asi, Nicku? Malý dítě před světem neschováš. Nezlob se, ale nevěřím, že odejdeš od Anny.“ „Prosím, Annu sem teď netahej.“ „A ani nechci, aby moje dítě bylo důvodem rozvodu vašeho dlouholetýho vztahu. Nechci se mezi vás míchat. Nechci rozbít váš vztah.“ „Ale ty nic nerozbíjíš, maličká. Ten vztah už je dávno mrtvej.“ „Tak proč od ní neodejdeš?“ Nick zavřel oči a vydechl si. „To už jsme řešili tisíckrát.“ „Ano, Nicku a ještě tisíckrát to řešit budem, dokud mi nedáš jednu jedinou odpověď – Proč žiješ se svou ženou? Já se nechci celej život skrývat a svému dítěti lhát, že jeho otec mě opustil po jediný vášnivý noci.“

„Alicio, kam tím míříš?!“ Zaútočil. „Nicku, přemýšlela jsem a... známe se něco málo přes měsíc. Ty seš ženatej a já mám kariéru před sebou. Navíc jsme se chtěli rozejít. Nemyslíš, že v naší situaci by bylo dítě přítěží?“ „Jakou přítěží, co to tady meleš? Ještě včera jsi mi říkala, že jsi šťastná, že budeme mít spolu dítě.“ „Rozmyslela jsem si to,“ zalhala. „Ne, ty sis to nerozmyslela. Je mi jasný, jak to bylo. Už od rozbřesku tě Chuck krmil téměř kecama a neříkej mi, že ne! No tak, co ti ještě říkal? Řekl ti, že máš jít na potrat? Zbavit se překážky, co?“ Vstal a začal nervózně chodit tam a zpět.

„Chuck mi byl vždycky vzorem a nikdy se nemýlil. Zním ho od dětství a je tu jediný, komu můžu na sto procent věřit. Jeho jednání je někdy drsný, ale myslí to dobře,“

odpověděla. „Dobře? Možná tak pro sebe!“ „Na co narážíš?!“ „Alicio, už se konečně prober! Copak ti nikdy nebylo divný, proč tě vždycky *chránil* před chlapama? Proč mu žádnéj nikdy nebyl dost dobrej? Copak sis nikdy nepoložila otázku, co tu vlastně děláš? Proč bys ty, která zpíváš necelý dva roky, měla radit nám, kdo hrajeme přes deset let? Ve studiu stejně jen chodíš a nudíš se. Nespolupracujem s tebou. To sis vážně nikdy neřekla, co tam děláš?“ „Chuck chtěl, abych se něco přiučila od odborníků.“ „Chuck tě chtěl mít nablízku, to je celý. Otevři oči, zlatíčko moje, a nedopusť, abychom se odloučili,“ sedl si k ní a znova ji uchopil za ruku.

„I kdyby to bylo tak, jak říkáš, ty víš, že mám pravdu. Ty Annu nikdy neopustíš. Zbožňuješ ji i přes to všechno, co jí děláš za zvěrstva, vždycky se vrátíš k ní. Kohokoli potkáš, Anna bude vždycky ta jediná. A já se s ní rovnat nemůžu, i kdybych ti dala deset dětí. A ani nechci. Je to tvoje žena. Nemám právo se míchat mezi vás, byla jsem hloupá a naivní, když jsem si myslela, že já tě dokážu okouzlit. Tvoje srdce bude navždy patřit jí. Přestože bych si přála, abys mi teď řekl, že se mýlím a že už se mnou zůstaneš. Ale ty jako vždy budeš mlčet. Chtěla bych, abys mě zastavil, když budu odcházet, ale ty mě necháš odejít. Nikdy jsi neplánoval se mnou něco víc, byly to jen hloupý sny v mé hlavě. Vytvořil jsi dokonalou iluzi štěstí, ale dobře jsi věděl, že skončí. Ale ty se otřepeš a půjdeš dál. Najdeš si další naivní Aliciu, která ti bude zahřívát postel a od které nad ránem potají utečeš, abys viděl svoji zbožňovanou Annu se probouzet, a s ní strávíš krásný a šťastný boží den jako ten nejoddanější manžel na světě. Máš několik let zaběhlý životní řád, který jsem se snažila pochopit a respektovat, ale dospěla jsem k závěru, že nechci být jeho součástí.“

Po tomhle Nick neměl odvahu se Alicii podívat do očí. Bojoval s tím, co chce udělat a s tím, co je správné. Miloval Aliciu nade vše a věděl, že když jí neřekne pravdu, přijde i o dítě. Vymodlené dítě, které si vždycky přál mít. Ale proč se to stalo tak brzy? Proč nemohl Aliciu potkat až za rok?

Ann ještě žije, nesmím ji opustit. Nenechám ji zemřít samotnou někde v ústavu. Dal jsem jí své slovo. Alicia má pravdu, neopustil bych Annu a ona nemá právo se mezi nás plést. Nemůže po mně chtít, abych odešel. A vím, že kdyby to věděla, ani by to po mně nechtěla. A možná by to bylo ještě horší. Moje svědomí je na pokraji zhroucení, když Annu podvádím, jak by asi bylo Alicii, kdyby se dozvěděla, že je jeho nástrojem? Ona, které vždycky záleželo na lidech a na spravedlnosti. Nebylo by jí o moc líp.

Nick polkl a uronil slzu. Pevně ji chytl za ruku, ale do očí se jí nepodíval. „Pokud nejsi na mateřství připravená... Chápu, že máš své plány, jsi mladá, máš kariéru před sebou. Chci ti jen říct, že...“ Říkal pomalu se sevřeným hrdlem. „Chci říct, že ti v tvém rozhodnutí nebudu bránit.“ Alicia na něj vytřeštila oči. Navzdory tomu, co mu před chvílí řekla, do poslední chvíle doufala, že se něco v Nickovi zlomí a zastaví ji. Ale Chuck měl pravdu, Nick Annu nikdy neopustí.

„Udělal bys mi, prosím tě, laskavost? Vem kytku, cos přinesl a dej ji Anně. Ocení ji víc, než já, jako nový začátek.“ Nick bolestně kývl, sbalil si pugét a odešel pryč.

A Alicia se znovu dala do pláče.

Dnes ráno do studia přišli všichni členové kapely, kromě Nicka. Bylo nutné nahrát čtyři písně, které měli rozpracované. Mezitím si hudebníci naladili své nástroje.

Ted nastěhoval bicí do odzvučené nahrávací kukaně a začal v práci. Zbylá čtveřice poslouchala jeho třískání, zatímco se zvuková stopa nahrávala do počítače.

„...já bych ho ani nenechal dál nahrávat,“ napanoval se Dexter, když se převlékal do tílka. „Vydal bych to album bez něj a to hovno, co máme, bych smazal. Věčně tu není a navíc se mu ta hudba stejně nelíbí.“

„Nick má svý důvody, proč tu není,“ namítl zasvěcený Chuck. „Jo, jasně,“ řekl posměvačně Dex a ukázal pomocí rukou a pohybů pánve imitaci sexuálního styku. Spolu s Gordonem se začali smát.

„Borci,“ začal Joe, „všimli jste si jedné věci? Že vždycky, když tu není Nick, není tu ani Alicia?“ A pánové se začali pošklebovat. Jediný Chuck se naštvál: „Naznačuješ tím snad něco?!“

„Jó, Alicia,“ začal Gordon, „Alicia a ty její věčný boje za spravedlnost.“ „Jo,“ přidal se Dex, „Jak ho můžete soudit, když tu není?!“ Napodobil její hlas ironicky a spolu s Gordonem se mohli smíchy potřhat.

„Znáš tu pohádku o liškách a lvech?“ Objevil se Nick ve dveřích a všichni rázem ztichli. I Ted přestal tlouct do bicích. Dexterovi ztuhl úsměv na rtech. Nick pokračoval: „Lvi jsou silní, jsou u moci, ale jejich moc je vrtkavá. Chrání lišky, ale lišky jsou chamtivé, závidí lvům jejich moc. Ale neuvědomují si, že lvi mají za ně zodpovědnost,“ přibližoval se k Dexterovi. „Jednoho dne lišky využijí slabin lvů a svrhnou je z trůnu. Ale neuvědomují si, že jakmile se dostanou k moci, už nejsou liškami, ale lvy. A každý lev má svoji lišku.“ Dexter se styděl Nickovi podívat do očí. Dobře věděl, že Nick je nejchytřejší a nejschopnější člen v kapele a že v jakékoli slovní přestřelce ho roznese na kopytech. Alespoň prozatím. Ještě nebyl ten správný čas ujmout se velení. Sesazením Nicka se nic nezmění. Jeho místo by snadno mohl obsadit Chuck. Pyramida se musí rozebrat od základu.

„Byl to jen vtip, Nicku. Kameňákový vtip,“ snažil se Dex odlehčit situaci. Nick mu ale nevěřil. „Jsem tady, dejme se do práce. Budu vzadu ve zkušebně. Jo a Chucku,“ zastavil se a tázaný se ohlédl, „gratuluju, dosáhl svýho. V životě jsem nepotkal člověka, kerej by tak excelentně dokázal manipulovat s lidma. Pořád se navážíš do mýho svědomí, ale z toho tvýho je mi na blití. Poroučím se, pánové.“ Mávl rukou a odešel do zkušebny.

„Jak to myslel?“ Zajímal se Joe.

To vyšel Ted z kabinky: „Zřejmě to myslel tak, že byste se měli všichni stydět,“ a odešel pryč. Muži chvíli stáli jako opaření. Nechápatě očima přebíhali z jednoho na druhého, než se dali do práce.

Ted v kuchyňce hmátl pro dvě piva a plechovky donesl do zkušebny. Zde seděl jeho kamarád na trojnožce u křídla a hrál jednou rukou smutnou skladbu od Chopina, kterou hrával jako malý kluk vždy, když měl problémy, které potřeboval vyventilovat.

„Chuck mi říkal o Anně, je to hrozný,“ řekl Ted a podal Nickovi otevřené pivo. „I s hroznýma věcmama se dá přežít,“ odpověděl a ťukl si plechovkami na zdraví. „Kolik času jí dávají?“ „To nikdo přesně neví. Možná týdny, možná měsíce. Roky už asi ne. Teď to u nás bude docela hustý,“ napil se piva.

„A co Alicia?“ zeptal se Ted. „To ti taky říkal Chuck?“ „Ne, na to jsem přišel sám. Pozoroval jsem vás. Jak se na sebe díváte, jak se sebou jednáte... Jste zamilovaní.“ „Něco málo jsem s ní měl,“ řekl Nick a shlédl. „Poměř?“ „Jo... Ale byl to nejlepší románec v mém životě,“ zasnul se. „Ona je dokonalá. Jediný problém je, že jsem ji potkal příliš brzo. Ale buď

v klidu, už jsme to utli,“ napil se znovu. „To bylo tak jednoduchý?“ „Docela jo. Řekla, že si to nechá vzít a já že jí v tom nebudu bránit,“ odvrátil pohled. Vnitřně totiž se svým tvrzením nesouhlasil.

„Čeká s tebou mimino???“ vyprskl lok piva. „A to ji necháš jen tak odejít?!“ „Dlouho sama nebude, už na ni mají záslusk jiní,“ a dopil plechovku. „S Annou jsi chtěl mít dítě odjakživa, chtěls bejt táta, co tě znám!“ „Chtěl jsem mít s Annou dítě. Nevyšlo to. A když to vezmu kolem a kolem, není od věci u toho zůstat.“ „Dost dobře nechápu tvůj ledovej klid, dítě není hračka, kterou můžeš vrátit. Změní vám to život, i když půjde na potrat. To přece sám dobře víš. Po tom už se možná nikdy nedáte dohromady.“ Nick jen seděl a mlčel. „A vzals v úvahu i zdravotní rizika, která můžou Aliciu postihnout? A co ty? Možná je to i tvá poslední možnost, jak založit rodinu.“ „Alicia se tak rozhodla.“ „Skutečně?“ „Sakra, Tede, vždyť ona ani pořádně neví, co chce! Poslední dobou zažívá jeden šok za druhým. To všechno kolem potratu je Chuckova práce.“ „Myslíš?“ „Nejradši bych mu jednu vrazil,“ a zmáčkl pěstí plechovku. „Ve studiu jsem měl co dělat, abych se udržel. Jenže to by se na mě vrhly ty hyeny a rozcupovaly mě na cucky. Chci si zachovat ještě ten střípek sebeúcty, co mi zbejvá. Nick Matsuda ještě dejchá. Jeho dech je mělký, ale dejchá.“

„A co ty spekulace o tom, že rozjždíš něco mimo kapelu?“ zeptal se Ted opatrně. „Je to výmysl, ale nebudu ti lhát, že jsem o tom nepřemýšlel. Kdysi jsme si s Chuckem říkali, že bychom na nějaký čas opustili kapelu a splnili si svý sny. Víš, že mě vždycky lákal hip hop, brácho.“ „Musíš s náma docela trpět,“ pousmál se a Nick poté taky. „Není to tak zlý, už jsem zažil horší věci, to mi věř.“ A oba shlédli k zemi.

„A Alicia ví, jak je to doopravdy s Ann?“ „Neměl jsem odvahu jí to říct,“ sklopil oči. „Bál jsem se, že si to začne zaobírat, znáš ji, jaká je. Ale nebudu ti lhát, že jsem nejednal i z čistě sobeckých pohnutek. Nechtěl jsem ji ztratit. Než jsem Aliciu poznal, myslel jsem, že se zblázním. Ty věčný debaty o smrti a o samotě... Anna mi občas dává a mně z toho začínalo hrabat. Ale Alicia byla jako vstupenka na vlak směrem pryč od toho všeho. Pomáhala mi utéct. Načerpát energii, kterou jsem mohl předat Anně, předat jí svou sílu, aby měla vůli pokračovat dál. Ale teď je konec a já mám co dělat sám se sebou, abych se nezbláznil.“ „Měl bys Alicii zavolat. Ať neudělá největší chybu svýho života.“ „Mám jí říct pravdu?“ „Zkus to. Alespoň budeš vědět, na čem seš. A hlavně ona to bude vědět. Do té doby se budete plácát od ničeho k ničemu.“ „No...“ vydechl si Nick, „moc jsi mi nepomohl.“ „Neříkal jsem, že to bude snadný.“ „To nebylo nikdy nic v mém životě. Asi to ještě bude hustý...“

Kapitola jedenáctá

Jakmile Aliciu propustili z nemocnice, navštívila svoji gynekoložku. Pobyt v nemocnici nebyl vůbec snadný, protože měla spoustu času sama na sebe a na své myšlenky. Jistě, že váhala. Chvilími se jí zdálo její rozhodnutí absurdní a chvilími zase neviděla jiné východisko.

A tak ležela na lehátku a doktorka jí ultrazvukem prohlížela plod uvnitř bříška. Alicia pozorovala vyšetření na obrazovce televize zavěšené nad lehátkem.

„Vidíte, tady tluče srdíčko. Odhadem Váš drobeček měří asi dva a půl centimetru.“ A Alicia uronila slzu. „Sestra Vám to stáhne na DVDčko. Dnes technika pokročila hodně dopředu. Můžete se na něj dívat v pohodlí domova.“

„To nebude nutné, doktorko. Rozhodla jsem se, že si to dítě nenechám.“ „Oh...“ Zarazila se lékařka a podala Alicii ubrousky k utření gelu. Poté se přesunula ke stolu, aby sepsala zprávu. Alicia se utřela a oblékla. „Vlastně bych chtěla podstoupit interrupci co nejdříve,“ řekla napovrch rozhodně, ale hlas se jí lehce zatřásl. „Jste si jistá? Dítě je zcela zdravé, jeho vývoj je fyziologický. A žena jako Vy ho dokáže zabezpečit. A nepochybuju o tom, že ho zahrnete láskou. Bude z Vás skvělá máma, vidím Vám to na očích,“ říkala upřímně. Alicia znervózněla. „Ale ne u tohoto dítěte.“ „Dobře,“ vydechla si lékařka a listovala kalendářem. „Bohužel, nejbližší termín mám volný až za dva týdny ve středu.“ „A nebude to riziko?“ „Slečno Raynoldsová, jste v pátém týdnu. Ještě to stihneme jako miniinterrupci. Bude to šetrné, nemusíte mít strach.“ „OK, takže další středa.“ „Přijďte v patnáct hodin.“ „OK, děkuju.“ A pomaličku vstávala. Lékařka však cítila její nerozhodnost.

„Slečno!“ Vyrušila ji zdravotní sestra. „Tady je to Vaše DVDčko.“ A podávala jí disk. Alicia zaváhala. „Ještě čtrnáct dní budete těhotná. Užijte si to,“ usmála se lékařka. Alicia si po chvíli disk vložila do kabelky. Rozloučila se a odešla.

„Proč to natahování?“ Zeptala se sestra lékařky. „Mohla jste najít mnohem bližší termín.“ „Jo, to mohla. Ale zničila bych jí tím život. Těch čtrnáct dní jsem jí dala na rozmyšlenou. Nechá si to. Jsem si tím jistá.“

Nick trávil ve studiu více a více času. Chodil tam brzy ráno a domů se vracel uprostřed noci. S kolegy komunikoval jen na nízké úrovni a s Chuckem se jen hádal. Týden svoji Alicii neviděl. Chyběla mu jako ještě nikdo před tím. Nedokázal se smířit s tím, že to tak rychle skončilo. A zároveň neměl odvahu se jí ozvat. Kolikrát už měl nachystané její číslo a kolikrát jí zavolal a položil. Uzavřel se do sebe. Čas trávil sám u klavíru ve zkušebně.

Ani Anna si s ním nevěděla rady. Poznala, že něco není v pořádku. Vždycky jí říkal i to, co vědět nechtěla. Znepokojovalo ji, že tentokrát se jí nechtěl svěřit.

A tak sám, izolován od ostatních, v pozdních hodinách, kdy už všude bylo zhaslé světlo a zamčené dveře, seděl u klavíru s opřenou hlavou o něj. Hrál jednou rukou skladbu, kterou složil. Do rytmu si broukal. Byla to píseň o vyhaslé lásce, o touze, vášni a o rozchodu. V místnosti bylo zhasnuto, svítila mu jen malá bludička na klavíru. V celé budově vládl klid. A do toho ticha hrál Nickův žal nad ztrátou milované ženy vlastní vinou. Dobře věděl, že si za vše může sám. Měl zlost na nedostatek vlastní odvahy. Měl zlost na vlastní nezodpovědnost, že jejich city nechal zajít tak daleko.

Proč sis prostě nedokázal užít a jít dál, jako u ostatních? Proč jsi chtěl nenasytně víc a víc? Chtěls jen okusit život, vědět jaké to je mít naději. Chtěls prostě jenom žít.

Zazvonil mu telefon. Nick už neměl sílu na nic, jen hrát těch pár tónů a broukat si. Telefon nepřestával zvonit. Ten, kdo volal, to zkoušel několikrát za sebou, ale Nick nereagoval. Jako by byl na návštěvě v cizím světě. Jako by se nadnášel někde mezi nebem a zemí. Nevnímal, nechtěl vnímat. Pak ho ale jedna myšlenka přivedla zpátky na zem. Vzpomněl si na Annu.

Pomaličku přijal hovor. Chvíli trvalo, než se rozhoupal něco říct. „Jo?“

„Nicku!“ Ozvala se Anna. „Dělám si o tebe starosti.“

„Promiň, to jsem nechtěl.“

„Poslední dny se chováš divně. Jsi s nějakou ženou?“

„Ne! Ne, ne, nejsem, jsem ve studiu. Hraju tu na klavír, je tu klid. Všichni už šli dávno dom.“

„Zniš unaveně. Vrat' se domů.“

„Proč mi nikdy neřekneš, že ti chybím?“ zeptal se ostře.

Anna byla k němu vždy tvrdá. Neuměla dávat své city najevo. Byla laskavá, hodná, starostlivá, ale hovorům o lásce se vždy vyhýbala. Tohle byla věc, která Nicka odjakživa mrzela. Na prstech obou rukou by mohl spočítat, kolikrát mu za ty roky řekla, že ho skutečně miluje.

Anna se po jeho otázce odmlčela. „Vrat' se domů,“ a položila. Nick si ještě chvíli nechal u ucha mobil, ale slyšel jen hluché sluchátko.

Druhý den se dostal s Chuckem do pěkně ostré šarvátky. Hádka se týkala jejich chystaného turné. Chuck chtěl jet hned, co to bude možné, ale bez Nicka. Nick chtěl získat čas a chtěl jet taky.

„Proboha proč nejdřív nedoděláme desku a až pak nepojedeme?!“ Křičel svůj návrh Nick. „Copak už nejste schopní udělat aspoň něco pořádně?! Nejdřív dodělám jedno a pak začnu druhý!“ „Abys náhodou o něco nepřišel, co?!“ útočil Chuck. „Pojedeme jako kolektiv kamarádů a známých muzikantů, nepojedeme jako Holy Divers, ty můžeš klidně zůstat doma!“ „A nechat Aliciu samotnou s váma na turné a hlavně s tebou?! Na to zapomeň! Si myslíš, že su úplně blbej?! Celý to tvoje turné je jenom zástěrka, jak Aliciu dostat do postele!“

Po tomhle ho Chuck chytil pod krkem. Nebál se ho, přestože byl skoro o hlavu vyšší a o dvacet kilo těžší. „To odvoláš!“ „Že se nestydíš!“ Odstrčil ho od sebe Nick. „Celý ty roky ze sebe děláš jejího kámoše, lezeš jí do řiti, aby ses jí mohl dostat pod sukň!“ Po tomhle mu Chuck vrazil. Nick se ořepal a ránu mu vrátil, jenom že Chuck zavravoral, zastavil se až o nahrávací pult. Vyplivl krev. „Já Aliciu chráním!“ „A před čím, ha?! Před tím, aby se náááhodou do nikoho nezamilovala?!“ „Chráním ji před hajzlama, jako seš ty, Matsudo! Hajzlama, co jenom ženy využívají!“ „Tak to bys měl začít u sebe!“

Chuck se rozmáchl, ale do cesty se mu postavila Alicia. Zadržela ho. Stála mezi muži, kteří se naparovali jako pávi. „Jste normální?! Dva nejlepší přátelé a takhle se k sobě chovají?! Jste horší jak zvířata v pralese!“ A škaredě se na oba podívala. „Podívejte se na sebe. Musela vás umlčet ženská.“ A oba hrdí muži shlédli k zemi. „Proč na sebe pořád útočíte? Buďte rádi, že máte přítele. V dnešní době je opravdový přítel unikát.“

„Urážel mě,“ řekl Chuck. „Roznáší tu pomluvy, že mezi náma něco je.“ „Neřekl jsem, že mezi váma...“

„Dost!“ Zastavila ho. „Hádáte se jako malé děti! A vaše nechutné důvody mě opravdu nezajímají. Běžte na pivo, vylejte si mozek a hledejte společné zájmy,“ a šla ke dveřím.

„Kam jdeš?“ Podivil se Nick. „Hledat společné zájmy.“ A práskla dveřmi.

Kamarádi se na sebe mlčky podívali. V duchu s Aliciou souhlasili. Očima si řekli omluvu. „OK, jdu pro to pivo,“ řekl Chuck a šel do kuchyňky.

Nick toho využil a běžel za Aliciou. Ještě ji stihl zastavit na parkovišti.

„Počkej, přeci!“ Zastavil ji, když chtěla nastoupit do taxíku. Alicia se polekala a upustila kabelku, z níž se vysypaly všechny věci. Nick se k ní sehl a pomáhal jí věci sezbírat. „Promiň, nechtěl jsem...sakra, k čemu vy ženský potřebujete tolik krámů?!“ Alicia si

vydechla. „Chtěls něco důležitýho? Tady pan taxikář má naspěch.“ „Chtěl jsem se jen zeptat...“ Vydechl si. Ptát se na chodníku u taxíku, jestli stále čeká jeho dítě, nebylo zrovna košer.

Alicia mu jeho otázku ulehčila: „Mám termín za dva týdny ve středu. Ve tři. Včera jsem byla na kontrole. Vše je v pořádku. To krvácení nijak dítěti neublížilo, musím bejt ale v klidu. Nebo aspoň dokud...“ Ztišila se. Nick kývl. Slyšel, co chtěl slyšet. Alicia stále nosí pod srdcem jeho dítě a on má necelých čtrnáct dní na to, aby ji přesvědčil.

„Už musím, mám schůzku s Kate.“ Nick kývl a zavřel za ní dveře taxíku. Když auto odjelo, všiml si na zemi malé čtveraté obálky. Sehnul se pro ni. „Gynekologicko-porodnická ambulance, záznam z vyšetření...“ četl. Ve skutečnosti mu nedošlo, co na disku je. Strčil tedy obálku do kapsy a vrátil se k Chuckovi do studia.

Alicia měla schůzku ve městě s Kate. Zavedla ji do bývalého obchodu, kde byly jen vybydlené místnosti. Ale tyto prostory byly rozlehlé.

„Tak co tomu říkáš?“ Zeptala se Alicia s úsměvem. „Voda a elektrika se tu dělala nedávno a letos tu předchozí majitelé malovali,“ měla zjištěno. Ale Katie zprvu netušila, proč se jí na to ptá. Alicia si pro ni nachystala překvapení. „Chceš si tu zařídit své studio?“ hádala Kate. „Je to na dobrém místě, to jo. Dostupné a v bezpečné lokalitě.“

Alicia vytáhla složku s úředními papíry a vnutila ji Kate. „Čti.“ „Nájemní smlouva na jméno...“ Zarazila se, když uviděla své iniciály. „Co to má být?“ „Víš, Katie, ty seš zlatěj človíček, velice jsi mi pomohla. Přemýšlela jsem, jak ti poděkovat. Sama mám peníze, které nikdy nevyužiju, tak jsem se rozhodla je vynaložit užitečně. Dám ti příležitost zřídit si vlastní kosmetický salon.“ Kate na ni chvíli mlčky zírala.

„To nemůžu přijmout,“ sklopila zrak. „Podívej, vím, že by sis to zadarmo nikdy nevzala, proto podepišme na rok tuto nájemní smlouvu. Budu ti pronajímat tyto prostory za symbolickou cenu, a když ti to za rok bude pěkně šlapat a uvidím, že ses své šance opravdu chopila, salon přepíšu na tebe. Rovněž ti dám k dispozici částku, za kterou si to tu zařídiš. Koupíš si ty různé lehátka a nářadí, materiál... Klidně ti můžu sehnat i nějakého odborníka, aby ti poradil, jak takový salon ze začátku rozjet. Najmeš si třeba dvě slečny, za čas jich může být víc.“ „Já...nevím, co na to říct.“ Alicia přistoupila blíž a chytla ji za ruce. „Neříkej nic. Prostě zavři oči,“ Katie zavřela oči, „a představuj si, jak to tu bude vypadat. Jak svůj salon nazveš, kde bude čekárna, kde umyvadla, kde lehátka, do jakých barev sladíš interiér.“ a Katie se spokojeně pousmála. Otevřela oči.

„Děkuju! Ty víš, že tohle byl vždycky můj sen. Ale je mi to trapné přijmout. Vše ti splatím a ty prostory si od tebe odkoupím, slibuju.“ „Ale prosím tě, k čemu by mi to bylo. Já ty peníze nepotřebuju. Jsem ráda, že je můžu využít na dobrou věc. Važ si toho jako životní šance. Vše nechám zcela na tobě. Budu se plést pouze do věcí týkajících se sponzorských darů. Jinak ti nechám volnou ruku.“ Katie jí mlčky padla kolem krku. „Jsi nejlepší člověk, Ali! Budeš tu mít vždy přednost přede všemi, cokoli budeš potřebovat, volej ve dne v noci. Ale ty peníze ti opravdu chci splácet, můžeš je třeba odkázat na charitu.“

Alicia se pousmála. Pak se jí s vážností podívala do očí. „Slib mi ale jednu věc. Zůstaň taková, jaká jsi a své povolání dělej s láskou. Jakmile tě to přestane bavit a budeš to dělat jenom kvůli penězům, tvý klienti to poznají a začnou ti odcházet.“ „To se neboj,“ uklidňovala

ji. „S tím jsem nikdy problém neměla.“ „Věřím, že to zvládneš. I když ze začátku to nebude jednoduché, věřím, že se s tím popereš.“

„Vlastně bych zapoměla,“ řekla Kate. „V novinách jsem četla, že jsi byla v nemocnici.“ Alicia sklopila oči: „Jo, asi pět dnů.“ „A já se to musím dozvídat z bulvárních plátků!“ Řekla malinko nazlobeně. „Bála jsem se o tebe.“ „Promiň, Kat, já... ani jsem nepřijímala žádné návštěvy, potřebovala jsem být sama.“ „Stalo se snad něco?“ „Ano i ne. Zdravotně jsem v pořádku, ale...“ „Ale?“

„Jsem v tom,“ vydechla. „Počkej, jak v *tom*?!“ „Čekám dítě.“ Katie byla hluboce překvapená, ale pak ji objala. „Gratuluju, beruško, to je krásný!“ Alicia se rozplakala. „Ale copak, ty jsi přecitlivělá, no jo,“ hladila ji po vlasech kamarádka. „Nic, jen jsi první, kdo mi gratuluje. Chuck o tom nechce ani slyšet, vymlouvá mi to, jak jen nejvíc může. Chce, abych šla na potrat. Berenice mi nebere telefony. Ve studiu se na mě dívají, jak kdybych byla z jiné planety. Domů jsem to ještě raději nevolala, vím, co by mi na to řekli,“ dodala smutně.

„A co Nick na to?“ A Alicia se pousmála. „Nick byl hotovej. On to dítě chce. Mělas ho vidět, jak zářil, když se to dozvěděl. Ale jak by si to v reálu představoval mezi ním, jeho ženou, mnou a naším dítětem, mi říct nedokázal.“ „Ach jo, to je idiot. Ale doufám, že nehodláš udělat nějakou hloupost.“ „Příští středu jsem objednaná na interrupci. Ale abych pravdu řekla, pořád váhám.“ „Ale beruško, neukvap se. To miminko ti úplně změní život.“ „Jo, to mi Chuck taky říkal. Taky, že se budu moct rozloučit s kariérou a se svým starým životem vůbec.“ „Ale v závěru uvidíš, že smyslem tvýho života bude jenom to maličké. Tady přece už nejde o tvůj vztah s Nickem ani o tvé přátele, kteří by tě po správnosti měli povzbudit a ne tě zavrhat. Tady jde o tebe a o to miminko. Na svět přijde nový človíček. Když jsi dnes dala šanci mě, dej šanci i jemu, zaslouží si ji, nemyslíš? Neprosilo se, aby bylo zplozeno, tak ho hned neodsuzuj,“ a Alicia se znovu rozplakala.

„Neměj strach, nebudeš v tom sama,“ chytla ji Katie za ruku. „A věřím, že ani Nick tě nenechá samotnou. Sice ho nemusím, ale vím, že on už si najde svůj způsob, jak stát při tobě a při dítěti.“ „Myslíš?“ „Věřím tomu. On je sice korunovanej vůl, ale má dobrý srdce.“

Nick s Chuckem sedli dozadu na rampu, která vedla do dvora. Sloužila k usnadnění manipulace s obrovskými bednami a kufry s hudebními komponenty jako jsou repráky, bicí souprava a jiné nástroje. Zde obvykle ve velkém nakládali do náklad'áků, když vyráželi na turné. No a dnes si tam pánové sedli, protože zde byl příjemný stín. U konverzace popíjeli chlazené pivo z plechovky.

„Štve mě, že se poslední dobou furt hádáme,“ stěžoval si Chuck. „Jo, to i mě,“ souhlasil Nick. „Nejlepší by bylo, kdybychom to nahrávání cédéčka zabalili a pokračovali, až se to vyřeší soudně.“ „Jo, to by bylo nejlepší,“ napil se Nick. „Otravuju tě s takovýma kokotinama! Nikdy si neuvědomím, že...“ „Nechci, aby mě druzí litovali, Chucku. Vybral jsem si tenhle život sám a věř mi, mít na výběr znova, neváhám.“ „Vážně? To musí bejt strašný, já bych to nedal.“ „Víš, když tě doktoři postaví před hotovou věc, tak tu není místo pro *dáš-nedáš*. V ten moment to bereš jako samozřejmost, že pomůžeš milovanému člověku. Oprava – že musíš pomoci milovanému člověku.“ „Já ti nevím...“ Napil se Chuck. „Ale asi jo. Když nemáš na výběr. Ale sralo by mě to. Si naplánuješ tolik věcí a bum, všecko je spláchnutý v hajzlu.“ „Musíš věřit. Možná jsem blázen, ale já pořád věřím. Nedokážu si přiznat, že... Nedokážu to.

Všechno by bylo jednodušší, kdyby se Anna uzdravila.“ „To je jasný, začli byste od znova.“ dodal Chuck.

„Vlastně bych se s Annou rozešel.“ „To nemyslíš vážně?!“ Koukal na něj kamarád. „Já si ji nezasloužím. Tolerovala mi tolik věcí... nedokážu se jí podívat do očí. Po tom všem, co se stalo, jak jsme se odcizili... Nedokážu si představit, že bychom měli udělat tlustou čáru a začít znova. Nejde se tvářit, že se nic nestalo. Nejde to,“ kroutil Nick hlavou a napil se z plechovky. „Mluvíš o té krásné neznámé, kterou jsi nedávno potkal?“ Nick se rozzářil. „Zažils někdy pocit, že někoho strašně miluješ, ale nemůžeš s ní bejt, protože to prostě z nějakýho vážnýho důvodu nejde?“ Chuck se nadechl: „Jo, znám ten pocit dost dobře. Tak trochu jsem se zamiloval do té nepravý.“ „Tak trochu?“ zopakoval. „Chlape, ani nevíš, jakej žár mě spaluje, když stojí vedle mě. Když cítím její heřmánkový vlasy a když se jí podívám do očí... Chlape, ty oči, ty modré oči jako když rozbouřený moře láme vlny o skály...“ a oba se zasnili.

Pak se Nick zarazil. Jeho popis mu byl důvěrně známý. „Počkat, o kom to mluvíš?!“ řekl žárlivým tónem. „Nebudeš tomu věřit, chlape.“ „O koho jde?!“ „Když ona se ke mně vždycky chovala tak hezky...“ „O kom to mluvíš?!“ Chuck si vydechl a uhnul pohledem. „Však ty dobře víš, o kom mluvím. Když Sam odešla, těžce jsem to nesl. Byl jsem zralej na psychiatra, vážně, dokonce jsem chtěl zas začít s drogama. Ale Alicia mě z toho dostala. Byla jako anděl. Pomáhala mi to všechno hrozný překonat. Myslím, že jsem se do ní zamiloval, Nicku. Jenomže ona ve mně vidí a vidět bude vždycky jenom staršího bratra.“

„Hm, to je hezký...“ Podotkl Nick. Ale nebyl nijak překvapen, jen si potvrdil to, co už dávno tušil. „Proč sis ale vzal Berenice?“ „Be je krásná ženská. Úplně mě očarovala. Byla chytrá, sexy a brala mě takovýho, jakej jsem. Nešlo jí o peníze, šlo jí o mě. Myslel jsem, že jí miluju, ale časem jako bych vystřízlivěl,“ napil se. „Porad' mi, co mám dělat? Nechci rozbít jinak skvělý manželství, ale už nemůžu Berenice lhát. A Alicia je jako oheň.“ „Neměl bys svý ženě lhát. Mezi mnou a Annou byla vždycky čistá hra. Vše jsme si řekli na rovinu. Jen teď' jí něco tajím, protože vím, že by se zhroutila. A ona tuší, že jí něco tajím, ženský maj na tohle tykadla. Proto to mezi náma teď' skřípe.“ „Alicia mě nikdy nebude chtít. Bojím se, že o ni přijdu i jako o kamarádku,“ svěřil se Chuck. „Jo, to nejspíš jo.“

Ale víš, na druhou stranu,“ nadechl se, „Alicia je teď' těhotná, potřebuje někoho, kdo by se o ni postaral. A ty ji miluješ. A jsi skvělý otec. Su přesvědčenej, že s tebou by těm dvěma nic nechybělo,“ řekl bolestně. „To ne Nicku, já nikomu vola dělat nebudu. Když žít s Aliciou, tak od nuly, nebudu zalepovat něco, co posral nějaký bastard přede mnou,“ a Nick shlédl k zemi. „Alicia je mladá. Bude mít ještě spoustu dětí,“ řekl zlomyslně. „Chucku,“ obořil se na něj, „proč ji od toho odrazuješ?!“ „Já nikoho neodrazuju, jen jí radím, co je správný, aby si zbytečně nezkazila život!“ „Přestaň za ni rozhodovat, Alicia sama ví, co je pro ni správné. A pokud ji miluješ, ať už jako kamarád nebo jako muž, budeš respektovat její rozhodnutí.“ „Proč ji pořád tak bráníš?! Ty s ní něco máš?! Je snad ona ta holka, do které seš blázen?!“ „Mluví jako muž, kterej vždycky toužil po dítěti. Anna si taky kdysi řekla, že je mladá a že jednou budeme mít spoustu dětí. A jak to dopadlo? Žena mi brzy zemře a zanechá mi prázdnou náruč. Ani nevíš, co bych za to dal dostat šanci mít dítě. Nepřiprav o tu šanci Aliciu. Ona to dítě chce, vím to. Je zmatená, ale v jádru to malé chce.“ „Alicia půjde na potrat a to parchantě nadobro zmizí ze světa a udělá tlustou čáru za tím, co nezodpovědnýho Alicia udělala!“ Vmetl mu do tváře. Nick neměl, co dodat. Chuck byl neoblomně krutý. „Já tě

nepoznávám, kamaráde. Vždycky jsi měl dobré srdce, co se to s tebou stalo?“ „To mě naučil život. Věř mi, pro Aliciu je to to nejlepší řešení.“

Poté, co dopili pivo, se dali opět do práce.

Nick šel do technické místnosti k počítači, chtěl si pustit skladby a eventuelně zjistit, co je potřeba vylepšit, vyčistit od elektronického šumu a podobně. Když usedal do židle, v zadní kapse mu cosi zavazelo. Byla to malá čtveratá obálka s mini diskem uvnitř.

„Gynekologicko-porodnická ambulance. Co to asi je?“ A vložil disk do počítače. Na obrazovce se mu ukázala nejprve tma a v pravém dolním rohu včerejší datum. Poté se mu ale zjevil obraz vyvíjejícího se plodu. Malý zárodek a uprostřed srdíčko. Nick byl unešený. Nic tak nádherného ještě neviděl. Dítě se ještě nijak nehýbalo, ale byl slyšet tlukot jeho srdce.

Moje dítě. Uronil slzu. Bije mu srdce. Moje maličké. Přiložil pravou ruku na obrazovku, jako kdyby chtěl dítě pohladit. Budu se snažit ze všech sil za tebe bojovat. Ty jsi nevinné malé stvoření, které si zaslouží žít. Kdo jiný z nás hříšníků, nežli ty, si zaslouží život? Mám čtrnáct dní na to přesvědčit maminku, aby neudělala hloupost. Už teď tě miluju, zlatíčko. Přísahám, že tě ochráním. A jako by dítě pohladil ještě jednou.

Aliciino dítě bylo jeho nadějí na lepší život. Dodávalo mu sílu uvědomovat si, že je ještě naživu on sám. Jako by doposud tápal tmou a najednou ho osvětila zář, která ho vrátila na cestu životem.

Proto k ní na večer okolo páté přišel. Byla velice překvapená, že ho vidí, když otevřela dveře. Ostýchavě ho pozvala dál.

„Vlastně jsem si přišel pro věci,“ řekl. Myslel si, že tím zahájí rozhovor, ale Alicia zesmutněla. Kývla a zavedla ho do ložnice.

Chvilí se prohrabávala ve skříní: „Tu máš dvě trička,“ a k nim z věšáku sundala džíny. Nick si sem donesl celkem hodně věcí, když tu trávili prvních čtrnáct dní. Na hromádku, kterou skládala na postel, přidala ještě troje trenýrky a ponožky. Nick ji mlčky pozoroval. Jeho vymyšlená zástěrka, jak se dostat do domu, nebyla zrovna nejvhodnější.

„V prádle je ještě košile a myslím i nějaké spodky. Prát budu až ke konci týdne.“ „To je v pohodě. Vlastně mi to ani prát nemusíš.“ „Vyperu ti to, vyžehlím a donesu do studia,“ řekla tklivě.

„A jak se ti daří?“ Přiblížil se o krok. „Už nemáš závratě?“ „Už je to lepší. Dali mi nějaký vitamíny a musím hodně pít v tomhle horku. Ale ráno pořád běhám na záchod.“ „To se časem spraví. Hlavně, abys nebyla ohrožená na životě. Když jsem tě viděl v tý kaluži krve...“ Přelila ho zima, „Fuj, nechci na to myslet, bylo to otřesný.“ „Zachoval ses velmi statečně, Nicku. Na tý zemi jsem mohla vykrvácet, nebýt tebe. Ani nevím, jestli jsem ti poděkovala.“ „Ale určitě jo, jenom jsi to už zapomněla,“ pohladil ji po tváři a pousmál se. Zavřela oči a s úsměvem jeho velkou dlaň přidržela na své tváři. Zasnila se.

Poté oči otevřela. „Zavři oči, Nicku,“ špitla něžně a vzala jeho ruku, kterou přiložila k místu na bříšku, kde se zhruba nacházelo miminko. Nick si představoval snímek, který viděl na obrazovce. I když na dotek nebylo nic poznat, v hlavě slyšel jeho tep. Představoval si, jak roste, jak se v jeho těle množí buňky, jak se vyvíjejí orgány. Věděl, že tam hluboko je tvoreček, kterého by do dlaně sevřel, ale i přesto byl naživu. Jeho první dítě.

„Pořád si ho chceš nechat vzít?“ Zeptal se potichu. „Co mám dělat, Nicku?“ Podívala se mu hluboko do očí. Ty její byly podlité slzami. „Copak my dva mu můžeme jít příkladem

jako rodiče?“ „Pojď sem,“ objal ji ve svých silných pažích a ona si položila hlavu na jeho mužnou hrud'. „Mám hrozný strach, že to nezvládnou. Že mi jednou vyčte, že jsem mu nedala domov, jak je to ve fungujících tradičních rodinách. Všechno je to špatně.“ Nick ji pohladil po vlasech. „Neboj se. Nejsme sice zrovna příklad učebnicových rodičů, ale budeme ho milovat. Zahrneme ho láskou. A to je to nejdůležitější.“

Alicia se mu lehce vysmekla a šla pomalými kroky zpátky ke skříni k Nickovi zády. „Pořád nad tím přemýšlím. Jestli si to nechat nebo ne,“ začala rovnat věci. Nick se k ní ze zadu přiblížil. „Nechci ti do toho mluvit, je to na tobě. Ale můj názor znáš, já bych byl moc rád, kdyby sis ho nechala. Ale záleží to na tobě. Pokud nejsi ještě připravená, pochopím to.“

„Víš, co mě ale nejvíc mrzí?“ Uronila slzu. „Že člověk, od kterýho jsem čekala nejvíc, že mě podpoří, že mě pochopí, se na mě vykašlal. A já nechápu proč. On má tři děti a všechny bez rozdílu nadevše miluje. Jedno z nich je adoptované. Je skvělý otec.“ „Chuck?“ Alicia kývla a pak se rozplakala. „Kdybys mu v tý nemocnici viděl do očí...díval se na mě, jako bych byla nějaká špína, jako bych byla nějaká prostitutka, která si to uhnala bůhví s kým. Ty jeho oči...on mnou pohrdá, Nicku,“ otočila se na něj. „Člověk, kterej mi byl bratrem, mnou pohrdá. Můj nejlepší přítel,“ říkala nevěřicně. „Víš, Nicku, ať už jsem chodila s kýmkoli nebo on, tak vždycky jsme měli jeden druhého. On byl vždycky v mém srdíčku. Jako kamarád, chápeš. Je moje rodina. Proč má vůči mně předsudky? Zrovna on, takový laskavý člověk, který nikdy nesoudil lidi podle jejich vzhledu, vyznání nebo podle jejich minulosti.“ „Ali, a to tě nikdy nenapadlo, že ty pro něj už nejsi jenom kamarádka?“ „Nicku, už zase začínáš?!“ Podívala se na něj pohoršeně. „Ali, zamysli se. Co jsi přijela do L. A., všude tě hlídal, pořád ti volal, měl strach, jestli někoho nemáš. A teď pohrdá dítětem, které nosíš.“ „Vždycky mě chránil. Má svý důvody. Nejspíš je naštvanej sám na sebe, že mě neochránil. Myslí to se mnou dobře. Vždycky při mně stál. Křivdím mu.“ „Alicio! Proč si to nechceš konečně priznat?! Chuck tě miluje, v tom dítěti vidí konkurenci, nic víc.“ „Už o tom nechci mluvit,“ otočila se k němu zády a začala slzavě znovu rovnat věci na poličkách.

„Dovolíš, mám tu ještě tričko,“ a natáhl svou paži přes ni do poličky. Alicia ucítila jeho mužné tělo blízko sebe. Jeho zatnuté svaly. Slyšela jeho hutný dech z bezprostřední blízkosti. Zavřeli oči. I on si uvědomil, že je na dotek. Cítil její kůži. A na krku její parfém. Něžně ji objal kolem břicha a dýchal jí do ouška dál. Špičkou nosu se dotýkal boltce, jejich voňavých vlasů a jejího krku. Rukama ji držel pevně, ale nosem ji laskal velmi něžně.

„Pověz mi,“ vydechla, „stalo se ti někdy, žes potkal tu pravou, ale potkal jsi ji vzhledem k okolnostem příliš brzy?“ Otočila se k němu a podepřeli se čely. „Alicio, ty jsi ta pravá a vždycky budeš. Zavři oči,“ špitl. Alicia poslechla, protože čekala polibek, který umí jenom on. Polibek, při němž se celé její tělo rozechvěje. Znovu ucítí tu vášeň, která mezi nimi byla. Ale takový polibek nepřicházel.

Otevřela oči. Nick už tu nebyl. Jeho věci také ne. Z haly se jen ozvalo zacvaknutí zavírajících se dveří. Na posteli jen ležela malá čtveratá obálka s diskem uvnitř.